

BOSNA I HERCEGOVINA
BRČKO DISTRIKT BIH
OSNOVNI SUD BRČKO
Broj: 96 0 Rs 051298 12 Rs
Brčko, 08.05.2014.godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Osnovni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, po sudiji Perić Mari, odlučujući u pravnoj stvari tužioca P. P. sin M. iz B. ul... br. JMBG: ... zastupan po punomoćniku R. A. advokatu iz B., protiv tuženog "T." d.d. B. ulica... br... zastupan po direktoru B. M. i punomoćniku S. M. advokatu iz B., a radi povrata na posao i dr. nakon održane usmene, javne i glavne rasprave, dana 08.05.2014.godine, donio je

P R E S U D U

Utvrđuje se da je nezakonita Odluka tuženog "T." d.d. B. o otkazu ugovora o radu broj 01-2091 od 30.08.2011.godine kojom tužiocu P. P. sinu M. iz B. prestaje radni odnos kod tuženog sa 13.09.2011.godine.

Poništava se Odluka o otkazu ugovora o radu " T." d.d. B. broj 01-2091 od 30.08.2011.godine.

Nalaže se tuženom "T."d.d. B. da vrati tužioca na radno mjesto čuvar, kao i da tužiocu isplati lične dohodke u neto novčanim iznosima od po 396,70 KM mjesečno sa zakonskom zateznom kamatom na pojedinačne mjesečne novčane iznose počev od 5-og u narednom mjesecu za prethodni mjesec do konačne isplate, odnosno , u korist tužioca uplati i pripadajuće zakonske poreze i doprinose, sve od dana nezakonitog otkaza 13.09.2011. godine pa do dana vraćanja na posao.

Obavezuje se tuženi da u korist tužioca uplati pripadajuće poreze i doprinose na lične dohodke tužioca ostvarene kod tuženog u periodu od 01.04.2011.godine do 13.09.2011.godine.

Obavezuje se tuženi da tužitelju naknadi troškove postupka, u iznosu od 1077,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana donošenja odluke 08.05.2014. godine pa do konačne isplate, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Tužbom podnesenom ovome sudu 18.10.2012.godine i preciziranim tužbenim zahtjevom od 17.09.2013.godine tužilac je tražio da se utvrdi da je nezakonita Odluka tuženog " T." d.d. B. o otkazu ugovora o radu broj 01-2091 od 30.08.2011.godine kojom tužitelju P. P. sinu M. iz B. prestaje radni odnos kod tuženog sa 13.09.2011.godine, da se poništava Odluka o otkazu ugovora o radu "T." d.d. B. broj 01-2091 od 30.08.2011.godine, da se naloži tuženom "T."d.d. B. da vrati tužitelja na radno mjesto čuvar, kao i da tužitelju isplati lične dohotke u neto novčanim iznosima od po 396,70 KM mjesečno sa zakonskom zateznom kamatom na pojedinačne mjesečne novčane iznose počev od 5-og u narednom mjesecu za prethodni mjesec do konačne isplate, odnosno, u korist tužitelja

uplati i pripadajuće zakonske poreze i doprinose, sve od dana nezakonitog otkaza 13.09.2011. godine pa do dana vraćanja na posao, da se obaveže tuženi da u korist tužitelja uplati pripadajuće poreze i doprinose na lične dohotke tužitelja ostvarene kod tuženog u periodu od 01.04.2011.godine do 13.09.2011.godine te da tuženi tužitelju naknadi sve troškove postupka ,koliko isti budu iznosili u vrijeme donošenja odluke u ovom predmetu, sa zakonskom zateznom kamatom na dosuđene troškove parničnog postupka počev od dana donošenja odluke pa do konačne isplate, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

U tužbi i tokom postupka punomoćnik tužioca je istakao da je tužilac bio u radnom odnosu kod tuženog od 8.11.1984.godine, da je u periodu od 01.05.92 do 30.08.1986. godine bio pripadnik Vojske Republike Srpske a tokom ratnih dejstava i ranjavan od čega ima invaliditet u procentu od 80%, da je tuženi već duže vremena imao namjeru da po svaku cijenu otkáže radni odnos tužiocu što je već jednom i učinio ali je tuženi ustao sa tužbom i u radnom sporu uspio zaštititi svoja radnička prava u postupku pod brojem 96 0 Rs 006199 10 Rs, da je tuženi rukovođen navedenom namjerom tužiocu prvo dostavio obavještenje broj 01-1046 od 26.04.2011.godine kojim ga obavještava da su nastupile privredne okolnosti koje su se negativno odrazile na preduzeće te da tužioca obzirom na privredno stanje proizvodne i druge kapacitete i organizaciju rada nije moguće rasporediti na drugo radno mjesto i obučiti ga za druge poslove da bi 4 mjeseca nakon toga tužiocu dostavio Odluku o otkazu ugovora o radu broj 01-2091 od 30.08.2011.godine, da kao i u slučaju otkaza od 28.02.2009.godine i ovde se radi o nezakonitom i neosnovanom otkazu sa fiktivnim razlozima za otkazivanje radnog odnosa a stvarni razlog otkazivanja je animozitet prema tužiocu i namjera da se istog riješi radi čega tužilac i podnosi ovu tužbu sa zahtjevom da se obaveže tuženi da ga vrati na radno mjesto i isplati mu sve zaostale plate do povratka na radno mjesto kao i pripadajuće poreze i doprinose na platu.

Punomoćnik tužioca je nadalje istakao da je dokazano u toku postupka da se radilo otkazu zbog netrpeljivosti od strane zakonskog zastupnika tuženog prema tužiocu i u najboljem slučaju kao lošeg radnika jer je i u prethodnom otkazu naveden razlog da je loš radnik što se vidi iz obrazloženja presude, da je formalno procedura urađena nešto drugačije jer u prvom slučaju nije bilo obavještenja a otkazi su bili identični jer se nije radilo o poslovno uvjetovanom otkazu , da je tužilac i prije bio angažovan kao čuvar, da na spisku ima 12 čuvara iz iskaza svjedoka i tužioca može se vidjeti da je bio broj 12 tj. da je i prije i nakon otkaza broj stvarno angažovanih čuvara 12, da tuženi nije dokazao da je smanjena potreba za čuvarima, da je ukinuto to jedno radno mjesto niti da je izmijenio sistematizaciju .Istakao je da ne postoji ni pojedinačna odluka niti opšti akt o tome a broj čuvara kako su istakli svjedoci ne može biti manje do 12 a iz spiska se vidi da nedostaje za jedno radno mjesto, da G. Z. radi po 12 sati pa je slobodan a nedostaje radnik koji radi narednih 12 sati te se jedna pozicija povlači neprestano.Istakao je da tuženi vodi 11 čuvara od otkaza a stvarni broj čuvara je 12 minimalno na čuvarskim poslovima da te poslove radi I. G. koga nema na spisku a svjedoci su rekli da radi taj posao. Istkao je da tuženi navodi paušalno da je došlo do smanjenja potrebe tog radnog mjesta a obrazloženje mora biti potrepljeno nekom konkretnom činjenicom i ako bi se tako prihvatilo onda svako može bilo kome dati otkaz. Istakao je da tuženi tvrdi da nije mogao

rasporediti tužioca na drugo radno mjesto a zato nije dao dokaze, da je tužilac radio čitav niz godina i na drugim odgovornim mjestima jer je stari radnik, da je tuženi dostavio dokaze da je došlo do određenog broja prestanka radnog odnosa određenim licima ali to ne dokazuje ništa jer je to sve nakon otkaza a za ovaj prostupak relevantan je period prije otkaza. Istakao je da je tužilac ratni vojni invalid sa 80% invaliditeta i uživa posebnu zaštitu po Zakonu Brčko distrikta BiH, da je radnik od 1984.godine da mora postojati neki objektivni kriteriji, da nije ukinuto to radno mjesto da nije reducirana čuvarska služba, nije promijenjena sistematizacija.

Predložio je da se tužbeni zahtjev usvoji te da tuženi naknadi troškove po troškovniku.

Tuženi u odgovoru na tužbu osporava tužbeni zahtjev tužica ističući da je tačno da je tužilac bio radnik tuženog, da je dobio otkaz 30.08.2011.godine odlukom tuženog broj 01-2091, da je tužiocu u skladu sa Zakonom o radu Brčko distrikta BiH dostavljeno obavještenje o nastupjelim privrednim prilikama i otkazivanju Ugovora o radu broj 01-1046 od 26.04.2011.godine te na taj način provedena sva potrebna procedura u predviđenom slučaju otkazivanja Ugovora o radu. Istakao je da je sasvim irelevantno što je tužilac ratni vojni invalid a osim toga Rješenje je doneseno prije 9 godina te se za isti period mogao promijeniti stepen invalidnosti a naročito iznos koji prima po tom osnovu koji nije zanemarljiv. Nadalje je istakao da tužilac navodi da je protekao rok od 4 mjeseca između slanja obavještenja i otkaza, da je tačno da je obavještenje poslato 26.04.2011.godine da bi isti odmah po prijemu obavještenja vjerovatno u cilju izbjegavanja otkaza uputio dopis 4.5.2011.godine kojim je tražio da mu se dozvoli da iskoristi godišnji odmor za 2009, 2010 i 2011.godinu te obavijestio tuženog da je na bolovanju od 04.05.2011.godine što znači odmah po prijemu obavještenja, da mu je odobren godišnji odmor Rješenjem od 31.05.2011.godine u trajanju od 01 juna do 15 avgusta 2011.godine te je isti više puta pozivan da iskoristi godišnji odmor i to 13.05.2011., 25.05.2011.godine ali se isti nije odazvao te su se zbog navedenog obratili Prvostepenoj ljekarskoj komisiji 11.9.2011.godine s ciljem odgovora kako je moguće da se istom odobri bolovanje za vrijeme korištenja godišnjeg odmora koju činjenicu je tužilac vjerovatno prećutao što sve govori o činjenici da tuženi nije mogao uručiti otkaz Ugovora o radu u vrijeme korištenja godišnjeg odmora a Zakon o radu ne predviđa rok koji mora proteći između slanja obavještenja i otkaza ugovora o radu. Istakao je da se ne radi o zakonitom otkazu što se može utvrditi činjenicom da je tuženi u toku 2010.godine imao 180 zaposlenih radnika a danas ima samo 106 zaposlenih sa tendencijom daljih otkazivanja ugovora, da je pokušao na sve moguće načine da održi poslovanje te je i u tom cilju na vanrednoj Skupštini dioničara donesena odluka o poslovnoj saradnji sa Švajcarskim preduzećem "I. P." ali je taj posao propao jer nisu ništa uložili u poboljšanje proizvodnje tako da su odluke odmah ukinute na sledećoj skupštini dioničara, da je veliki broj otkaza ugovora o radu: u toku 2010.godine, 10 ugovora, 2011.godine 13, a 2012.godine 51 ugovor je otkazan. Istakao je da je tačno da je tužiocu bio otkazan ugovor 28.2.2009.godine ali tom prilikom nije ispoštovana procedura po Zakonu o radu to je isti po presudi vraćen na posao ali i tu su se pojavili problemi jer je po vraćanju na radno mjesto imao određene zahtjeve, da su ga prvo 25.03.2011.godine usmeno pozvali da dođe na svoje radno mjesto te im je on rekao da nije na "izvolite" i da ga mogu samo pismeno kontaktirati te da mu odgovara 01.04.2011.godine te je tom prilikom sačinjena službena

zabilješka da se javi na posao 01.04. što je i učinio. Istakao da tužilac nije doveden u stanje bijede jer sebi može naći zaposlenje a po presudi mu je isplaćen iznos od 12.723,47 KM te mu je prilikom otkaza Ugovora o radu 30.08.2011. godine određena otpremna u iznosu od 1.665,00 KM koju je odbio da primi ali je tuženi istu uplatio na tekući račun tužioca. Nadalje je istakao promišljenost tužioca u smislu vremena podnošenja tužbe poslije jedne godine od dana otkazivanja ugovora o radu, da je ostvarivao invalidninu da je prema Zakonu o pravima u slučaju nezaposlenosti ostvario naknadu na Zavodu za zapošljavanje u iznosu od 40% od zarade zaposlenog u posljednja 3 mjeseca prije prestanka radnog odnosa a koju naknadu prima 12 mjeseci tako nadajući se da će uvijek i kod svakog poslodavca bez napora i rada sjedeći kod kuće ostvariti sudskim putem povrat na posao i isplatu bruto zarade na svoj račun te ustao i sa ovom tužbom obzirom i na prethodni vrlo profitabilan korak. Istakao je da je podnio tužbu poslije 14 mjeseci od otkazivanja te je prošao subjektivni rok od dana saznanja za presudu ali pak to tužilac radi taktički i ukoliko uspije u postupku omogućiti sebi pozamašnu novčanu svotu. Istakao je da je riječ o zakonitom otkazu, ispoštovanoj proceduri u vezi sa otkazivanjem Ugovora o radu, korištenja godišnjeg odmora i to ne samo za Zakonu za 2011, nego i za 2009. i 2010. godinu iako je tužilac u tom vremenu vodio postupak protiv tuženog i "ležao kod kuće", da je u posljednjih nekoliko godina otkazan ugovor o radu ne samo tužiocu nego još 74 otkaza sa tendencijom rasta, da je tuženi imao preveliki broj portira (a zbog postavljene ograde i video nadzora) koji su bili zaposleni prije vraćanja tužioca po presudi tako da je nekome morao biti otkazan ugovor o radu, tužiocu je isplaćena otpremnina i sve zarade do dana vraćanja na posao i vrijeme provedeno na radu, da niko nije zaposlen na mjestu portira do današnjeg dana iako je nekoliko njih na bolovanju i penzionisano a iz razloga što je 2010. godine urađena čvrsta ograda oko kruga preduzeća te ne postoji potreba za fizičkom snagom naročito od kada je postavljen video nadzor od prošle godine čemu u prilog govori činjenica da je tuženi vratio oružje Policiji koje je koristilo obezbjeđenje a na osnovu dopisa policije za produženje dozvole za korištenje oružja jer pored video nadzora portiri nisu potrebni u tolikom broju. Nadalje je naveo da se radi i na reorganizaciji uprave preduzeća te smanjenju broja zaposlenih tako da je 07.12.2012. godine otkazan Ugovor i sekretarici u preduzeću i referentu prodaje zbog smanjenja posla (B. D. i J. D.).

Punomoćnik tuženog je nadalje istakao da je precizirani tužbeni zahtjev od 17.09.2013. godine nejasan, da otkaz ima sve sastavne dijelove, da je data mogućnost žalbe i tužilac se žalio, da je raniji postupak irelevantan, da je i sam tuženi tražio da se vrati na posao a vidio je da ga je tuženi zvao, da je navodjenje razloga otkaza dovoljno i sud ne može ispitivati da li je došlo do tehnoloških problema, da je otkaz prije tužioca dobilo 5-6 radnika, 2012 i 2013. godine nekoliko otkaza a tužilac nije pružio dokaz da je bilo ko zaposlen na to radno mjesto, da samo prebacivanje iz jedne u drugu čuvarsku jedinicu gleda se cjelokupno, da su svi otpušteni u toku 2010. godine sa srednom stručnom spremnom da nema nikakvog animoziteta, političke netrpeljivosti, da su jednostavno nastupile takve okolnosti, da ne postoji mogućnost vraćanja na posao. Predložio je da se tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan, te da tužilac tuženom naknadi troškove postupka prema troškovniku sa glavne rasprave.

Tokom postupka provedeni su dokazi uvidom i čitanjem: obavještenje T. d.d. B. br.01-1046 od 26.04.2011. godine, potvrda o prijemu pošiljke od 27.04.2011. godine,

Odluka o otkazu Ugovora o radu T. d.d. B. broj 01-2091 od 30.08.2011.godine , dopis tuženog broj 01-1106 04.05.2011.godine, Rješenje o korištenju godišnjeg odmora broj 01-1273 od 31.05.2011.godine, potvrda o prijemu pošiljke od 31.05.2011.godine, odgovor na pismo T. d.d. B. broj 01-1205 od 13.05.2011.godine, potvrda o prijemu pošiljke od 16.05.2011.godine, dopis T. d.d. B. broj 01-1259 od 25.05.2011.godine, potvrda o prijemu pošiljke od 26.05.2011.godine , zahtjev za preispitivanje upućen Prvostepenoj ljekarskoj komisiji BD BiH broj 01-1899 od 11.08.2011.godine , potvrda o prijemu pošiljke od 11.08.2011.godine, odgovor Odjela za zdravstvo i ostale usluge Primarna zdravstvena zaštita Zdravstveni centar B. broj protokola 05-4.1008/11 od 22.08.2011. godine, zapisnik sa vanredne sjednice Skupštine " T. d.d. B. od 25.10.2011.godine ovjeren kod Notara D. Lj. od 01.11.2011.godine pod brojem OPU-2016/11 01 i potvrde otpravka notarskog akta broj OPU 2016/11 od 01.11.2011.godine , zapisnik T. d.d. B. broj 01-975/2012 od 26.06.2012.godine, Presudu Osnovnog suda Brčko distrikt BiH broj 96 0 Rs 006199 10 Rs od 21.06.2010.godine i Presudu Apelacionog suda Brčko distrikt BiH broj 96 0 Rs 006199 10 Rsž od 11.11.2010.godine , Službenu zabilješku od 25.03.2011.godine, poziv T. d.d. B. broj 01-735 od 25.03.2011. godine, fotokopije dostavnica o prijemu, Izjavu T. d.d. B. broj 01-2293 od 15.09.2011. godine, uplatnicu o uplaćenju otpremnine za P. P. od 15.05.2006.godine, Izvod broj 136 stanje i promjene sredstva na dan 15.09.2011.godine K. banka A.D B. l., izvod broj 44 na dan 01.04.2011.godine , karton zarada T. d.d. B. za 2009.godinu od 3 do 12, za 2010. godinu od 1 do 12 i karton zarada za 2010.godinu od 1 do 12, karton zarada za 2011 od 1 do 3, rekapitulaciju zarada za 12/2009, 12/2010, 3/2011, specifikaciju poreza i doprinosa uz isplatu plata za 12 mjesec 2009.godine, 12 mjesec 2010.godine, za 3 mjesec 2011.godine, žalbu protiv odluke o otkazu ugovora o radu broj 01-2091 od 30.08.2011.godine broj 01-2168 od 06.09.2011.godine, Odluku T. d.d. B. broj protokola 01-2169 od 07.09.2011. godine, odstavnicu o prijemu pismena, dopis- usklađivanje isprava o oružju sa Zakonom informacija, broj 14.04-04.7-14143/12-6 od 02.11.2012. godine, Obrazac PD3100 – prijava – promjena- odjava uplate doprinosa od 20.08.2010.godine na ime P. B., 08.09.2010.godine na ime Š. R., 06.09.2010.godine na ime M. M., 29.09.2010.godine na ime P. A., 01.12.2010.godine na ime P. B., 06.04.2011. godine na ime D. O., 26.04.2011.godine na ime M. S., 26.04.2011.godine na ime K. V., 13.04.2011.godine na ime L. M., 16.05.2011.godine na ime G. S., 16.05.2011.godine na ime D. S., 17.05.2011. godine na ime M. P., 26.08.2011.godine na ime B. O., 15.10.2011.godine na ime Đ. D., 23.09.2011.godine na ime M. D., od 18.10.2011.godine na ime L. G. i M. D., 08.11.2011.godine na ime R. R., 12.12. na ime J. D., 22.02.2012. godine na ime P. P., 15.02.2012.godine na ime P. V., 15.02.2012.godine na ime B. B., 15.02.2012.godine na ime S. S., 02.2012.godine na ime K. N., C. A., S. S., S. D., P. I., V. S., 21.02.2012.godine na ime M. N., 02.2012.godine na ime L. V., P. Ž., I. M., I. D., J. A., 21.02.2012.godine na ime G. G. , 04.2012.godine na ime C. V., V. M., M. S., I. N., P. M., K. B., B. Z., S. A., Č. D., I. S.J., P. I., 20.04.2012.godine na ime K. B., 04.2012.godine na ime I. N., Š. A., Z. M., M. M., T. P., Č. S., M. P., Z. N., Đ. Đ., A. Ž., M. J., P. B., O. B., M. C., R. S., B. M., G. S., V. Lj., A. M., P. D., S. S., K. M., G. D., B. D., Sporazum o prestanku radnog odnosa broj 01-1257 i 01-1256 od 06.12.2012.godine , Rješenje T. d.d. B. broj M-48 od 24.06.2008.godine, Uvjerenje broj M-21 od 02.11.2004.godine, Rješenje Republika Srpska Ministarstvo rada i boračko invalidsku zaštitu broj 05/5-560-5491/02 od 17.03.2003.godine , Odluku T. d.d. B. broj 01-2091 od 30.08.2011 godine o otkazu

ugovora o radu , obavještenje T. d.d. Brčko broj 01-1046 od 26.04.2011.godine , Presudu Osnovnog suda Brčko distrikt BiH broj 96 0 Rs 006199 10 Rs od 21.06.2010.godine i Apelacionog suda Brčko distrikt BiH broj 96 0 Rs 006199 10 Rsž od 11.11.2010.godine i Uvjerjenja Zavoda za zapošljavanje Brčko distrikt BiH broj 03-04-04-3183711 od 16.09.2011.godine,Zahtjev za objavu obveznika doprinosa od 22.04.2013.godine za M. G., V. T., J. D., M. S., J. M., R. S. , J. B., P. S., zahtjev za objavu obveznika doprinosa od 14.06.2013.godine za B. P., B. D., M. J., S. S., M. P., T. S., B. M., zatim zahtjev za objavu od 17.06.2013.godine na ime M. N., zahtjev za objavu od 17.09.2013.godine V. R., uvjerenje Fonda PIO Rs od 04.10.2013.godine, raspored čuvarske službe za mart, april, maj, juni , juli , avgust, septembar, oktobar, novembar i decembar 2011.godine , te januar, februar i mart mjesec 2012.godine, saslušanjem svjedoka V. R., M. Z., te saslušanjem tužioca u svojstvu parnične stranke.

Na osnovu ovako utvrdjenog činjeničnog stanja, provedenih dokaza te ocjene istih kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti u smislu odredbi čl.8 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH ("Sl.glasnik Brčko distrikta BiH " 8/09) ovaj sud je odlučio kao u izreci presude a iz sledećih razloga;

Naime,u toku postupka utvrdjeno je da je dana 26.04.2011.godine pod brojem 01-1046 tuženi tužiocu uputio obavještenje kojim ga obavještava da su nastupile privredne okolnosti koje su se negativno odrazile na preduzeće te obzirom na privredno stanje, proizvodne i druge kapacitete i organizaciju rada nije ga moguće rasporediti na drugo radno mjesto ili ga obučiti za druge poslove te ga obavještava da će biti prinudjen otkazati ugovor o radu M-48 od 24.06.2008.godine te da će u slučaju potrebe za ponovnim zapošljavanjem radnika sa istim kvalifikacijama i stepenu stručne spremne ponuditi mu zaposlenje. Ovo obavještenje tuženi je uputio tužiocu putem Pošte 27.04.2011.godine preporučenom pošiljkom.

Dana 04.05.2011.godine tužilac se obratio tuženom tražeći rješenja za korištenje godišnjih odmora za 2009, 2010. i 2011.godinu a istovremeno obavještavajući tuženog da je na bolovanju od 04.05.2011.godine.

Tuženi je dana 31.05.2011.godine pod brojem 01-1273 donio Rješenje o korištenju godišnjeg odmora tužiocu kojim je utvrdjeno pravo na korištenje godišnjeg odmora za 2009., 2010. i 2011.godinu po 18. radnih dana a koji odmor će koristiti od 01.juna 2011. godine do 15.08.2011. godine, koje rješenje je primio tužilac 31.05.2011. godine.

Dana 13.05.2011.godine tuženi je uputio tužiocu odgovor na pismeno od 04.05.2011.godine obavještavajući da je udovoljeno zahtjevu za korištenje godišnjeg odmora ali da bi trebalo da zaključi tužilac bolovanje kako bi koristio godišnji odmor koju pošiljku je tužilac primio 06.05.2011.godine. Tuženi je uputio obavještenje tužiocu u vezi korištenja godišnjeg odmora i korištenja bolovanja 25.05.2011.godine koje je tužilac primio 26.05.2011.godine.

Zatim je tuženi uputio Fondu Zdravstvenog osiguranja Prvostepenoj ljekarskoj komisiji zahtjev za preispitivanje bolovanja tražeći izjašnjenje da li je bolovanje otvoreno sa danom 08.08.2011.godine te da se obrati posebna pažnja na zdravstveno stanje tužioca i potrebu za bolovanje smatrajući da se radi o zloupotrebi bolovanja koju pošiljku je fond primio 11.08.2011.godine. Tuženom je od strane Odjeljenja za zdravstvo

i ostale usluge dana 22.08.2011.godine upućen odgovor da je uvidom u medicinsku dokumentaciju na ime tužioca tužiocu otvoreno bolovanje sa 04.05.2011.godine kao prvi dan privremene nesposobnosti za posao do 31.05.2011.godine kao poslednji dan privremene nesposobnosti za rad, te da se tužilac P. P. ponovo javio u zdravstvenu ustanovu 08.08.2011. godine i kao dokument donio Rješenje od 06.06.2011.godine o upućivanju na klimatsko banjsko liječenje u Banju Koviljaču te mu je odobreno liječenje od 08.08.2011.do 25.08.2011.godine te 08.08.2011.godine i otvoreno bolovanje a da su sve informacije iz zdravstvenog kartona tačne.

Nakon toga dana 30.08.2011.godine pod brojem 01-2901 tuženi je donio odluku o otkazu ugovora o radu tužiocu kojom otkazuje ugovor o radu M-48 od 15.05.2006. godine i rješenje broj M-48 od 24.06.2008.godine zbog nastupanja privrednih okolnosti ostavljajući otkazni rok od 14 dana u kome će raditi računajući od prijema odluke tako da mu radni odnos prestaje 13.09.2011.godine, te određeno da ima pravo na jedan slobodan dan u sedmici radi traženja novog zaposlenja, da će zarade, naknade otpremine i druga primanja koja je ostvario biti isplaćena do dana prestanka radnog odnosa te da ima pravo na otpremninu u iznosu od 1.655,00 KM. Predmetnu odluku tuženi je obrazložio navodeći da su nastupile privredne i tehničke okolnosti koje su se negativno odrazile na poslodavca te nije moguće rasporediti zaposlenog na drugo radno mjesto niti ga obučiti za druge poslove o čemu je obaviješten 26.04.2011. godine, te je usljed privrednih okolnosti prestala potreba za rad zaposlenog na mjestu čuvara.

Predmetnu odluku tužilac je primio 30.08.2011.godine.

Izjavom od 15.09.2011.godine koju je tuženi zaprimio isti dan pod brojem 01-2293 tužilac je izjavio da ne pristaje da prihvati otpremnini na blagajni preduzeća koja mu je određena naprijed navedenom odlukom te je tuženi izvršio uplatu otpremnine na račun tužioca 15.9.2011.godine što je utvrđeno iz uplatnice kod N. banke i izvoda i stanju o promjena sredstava kod K. banke AD B. L. Filijala B.

Tužilac je dana 06.09.2011.godine tuženom uputio žalbu protiv Odluke o otkazu ugovora o radu od 30.08.2011.godine koja žalba tužioca je odbijena Odlukom tuženog T. d.d. B. od 07.09.2011.godine pod brojem 01-2169 koju odluku je primio tužilac 08.09.2011.godine.

Prema uvjerenju Zavoda za zapošljavanje od 16.09.2011.godine broj 03-04-04-3183/11 tužilac P. P. se javio Birou radi zaposlenja u periodu od 16.09.2011.godine pa nadalje, da novčanu pomoć nije koristio niti zdravstveno osiguranje.

Iz uvjerenja tuženog M-211 od 02.11.2004.godine utvrđeno je da je tužilac P. P. bio u radnom odnosu kod U. T. B. od 8.11.1984.godine do 30.04.1992.godine i ponovo zasnovao radni odnos 30.08.1996. godine a radio je na poslovima spremača skupina, ručno kompletiranje skupina, rad na COS i varenje, kontrolor procesa proizvodnje rešetki, radnik u pripremi, referent pripreme rada, brigadir u pripremi, referent operativne pripreme, skadištar tehničke robe u periodima pblžiže navedenim u uvjerenju a zatim da je rješenjem od 24.06.2008.godine M-48, sa poslova skladištara tehničke robe raspoređen na radno mjesto čuvara od 24.6.2008.godine te mu je osporavanom odlukom ugovora o radu otkazan ugovor o radu M-48 od 15.05.2006.godine i rješenje M-48 od 24.06.2008.godine.

Prije ovog postupka kod Osnovnog suda Brčko distrikt BiH vođen je postupak po tužbi tužioca pod brojem 96 0 Rs 006199 10 Rs i okončan presudom od 21.06.2010. godine kojom je utvrđeno da je nezakonita odluka tuženog o prestanku radnog odnosa

tužiocu M-48 od 28.02.2009.godine i naloženo tuženom da tužioca vrati na mjesto čuvara i isplati mu neisplaćene plate po 396,70 KM i uplati pripadajuće doprinose i Zakonom propisane poreze sve počev od 28.02.2009.godine pa do vraćanja tužioca na posao koja presuda je potvrđjena Presudom Apelacionog suda Brčko distrikt BiH broj 96 0 Rs 006199 10 Rsž od 11.11.2010.godine.

Nakon donošenja predmetnih odluka tuženi je telefonskim pozivom od 25.03.2011. godine pozvao tužioca da dođe na posao 25.03.2011.godine o čemu je sačinjena službena zabilješka tuženog obzirom da se tužilac izjasnio da ne može da dođe na posao do 01.04.2011. godine te da ga o tome pismeno obavijeste nakon čega je 25.03.2011. godine i upućen poziv tužiocu da se javi na radno mjesto sa 01.04.2011. godine, te je nakon toga tužilac i stupio na radno mjesto a tuženi mu isplatio sve naknade prema navedenim presudama što nije sporno.

Tužilac tvrdi da nisu nastupile privredne i tehničke okolnosti koje su se negativno odrazile na tuženog kao poslodavca nego da su drugi razlozi otkaza ugovora o radu.

Tuženi tvrdi da su zaista nastupile privredne i tehničke okolnosti zbog kojih nije mogao tužioca rasporediti na druge poslove i radne zadatke, da je i drugim radnicima prestao radni odnos i došlo do reorganizacije uprave. Međutim tuženi to u toku postupka nije dokazao .

Naime kada je u pitanju prestanak radnog odnosa radnicima J. D. referent prodaje i B. D. tehnička sekretarica i direktor T. dd, radni odnos nije prestao zbog privrednih i tehničkih okolnosti nego po osnovu sporazuma o prestanku radnog odnosa od 06.12.2012. godine, dakle nakon prestanka radnog odnosa tužiocu.

U konkretnom slučaju relevantne su okolnosti koje su se dogodile kod tuženog kao poslodavca a koje su se odrazile na poslovanje istog prije otkaza ugovora o radu tužiocu tj. do 30.08. odnosno 13.09.2011.godine kada je po osporenoj odluci prestao radni odnos tužiocu.

Nadalje dokazi koje je tuženi dostavio a koji se odnose na prijavu – odjavu uplate doprinosa za pojedine radnike ne potvrđuju tvrdnje tuženog da je velikom broju radnika prestao radni odnos iz istog razloga tj. nastupanja privrednih i tehničkih okolnosti koje su se negativno odrazile na poslodavca i zbog kojih nije moguće rasporediti tužioca na druge poslove i radne zadatke. Tako je 20.08.2010.godine prijavljen na osiguranje radnik P. B., dana 08.09.2010.godine odjavljen radnik Š. R. kafe kuharica, prijavljen 6.9.2010.godine radnik M. M., odjavljen 29.09.2010.godine P. A., odjavljen 01.12.2010.godine P. B., odjavljen 06.04.2011.godine D. O., odjavljeni 26.04.2011. godine M. S., K. V., zatim 13.04.2011.godine odjavljen L. M., 16.05.2011.godine G. S., 16.05.2011.godine D. S., 17.05.2011.godine M. P., 26.08.2011.godine B. O., što je uslijedilo prije otkaza ugovora o radu tužiocu, međutim iz ovih dokaza ne može se utvrditi da je radni odnos ovim radnicima prestao i iz kojih razloga jer se radi samo o odjavi uplate doprinosa ili prijavi uplate doprinosa za pojedine radnike iz čega se ne može zaključiti da li su ovi radnici radili kao radnici na određeno vrijeme pa im je prestao radni odnos istekom vremena ili im je radni odnos prestao po osnovu sporazuma ili pak iz drugih okolnosti zbog kojih je otkazao Ugovor o radu tuženi tužiocu.

To tuženi u ovom postupku nije dokazao, a teret dokazivanja tih činjenica je na tuženom shodno čl. 7 ZPP-a.

Za ostale radnike koji su odjavljeni i to Đ. D. 15.09.2011. godine, 23.09.2011. godine M. D., 18.10.2011.godine L.G., 18.10.2011.godine M. D., 8.11.2011. godine R.

R., 10.mjeseca 2012. godine J. D. po sporazumnom raskidu radnog odnosa, 22.02.2012. godine P. P. zbog isteka ugovora o radu na određeno vrijeme, 15.02.2012.godine P. V. zbog isteka ugovora o radu na određeno vrijeme isti dan B. B. zbog isteka ugovora o na određeno vrijeme, S. S. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, K. N. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, C. A. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, S. S. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme S. D. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, P. I. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, V. S. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, M. N. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, L. V. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, P. Ž. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, I. M. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, I. D. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, J. A. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, G. G. zbog isteka ugovora na određeno vrijeme, zatim C. V. , V. M. , M. S., I. N. , P. M., K. B., B. Z. , S. A., Č. D. , I. J., P. I., K. B., I. N., Š. A., Z. M. , M. M., T. P., Č. S., M. P., Z. N., Đ. Đ., A. Ž., M. J., P. B., O. B., M. C., R. S., B. M., G. S., V. Lj., A. M., N. D., S. S., K. M., G. D., kojima je prestao radni odnos zbog isteka ugovora na određeno vrijeme radi čega su objavljeni sa uplate doprinosa osiguranja a sve u toku 2012.godine, dakle nakon otkaza ugovora o radu tužiocu.

Takođe i u 2013.godini objavljeni su sa osiguranja M. G., V. T., J. D., M. S., J. M., R. S., J. B., P. S., B. P., B. D., M. J., S. S., M. P., T. S., B. M., M. N. i V. R. i u prijavama se navodi zbog privrednih i tehničkih okolnosti a sve objave su u aprilu i maju mjesecu 2013.godine dakle mnogo kasnije od otkaza ugovora o radu tužiocu. Uz ove objave tuženi nije priložio kao dokaze odluke o prestanku radnog odnosa za svakog od navedenih radnika.

Iz objava se vidi da se radi o radnicima na drugim radnim mjestima a ne u čuvarskoj službi gdje se prema rasporedu rada čuvara za period od marta 2011. zaključno sa martom 2012. godine vidi da se vodilo 11 čuvara u martu 2011. godine a zatim po 12 čuvara u aprilu, maju, junu, julu, avgustu , septembru 2011.godine a zatim od oktobra 2011.godine pa sve do marta 2012.godine po 11 čuvara obzirom da je tužiocu prestao radni odnos.

Tuženi nije pružio dokaz da je donio bilo kakav akt o smanjenju broja radnika i na kojim radnim mjestima odnosno da je došlo do promjene u sistematizaciji radnih mjesta.

Svjedok V. R. je u svojoj izjavi istakao da je radio kod tuženog od septembra 2006 do 2010. godine kada je dobio otkaz pa ponovo počeo raditi u martu 2013.godine do septembra 2013.godine te da je sada ponovo na radu, da je radio 6 mjeseci kao čuvar, da ih je bilo 12 čuvara u službi , da se ne vode na spiskovima, da I. G. nije bio na rasporedu radnika kad je koja smjena a svaki mjesec se dobije spisak radnika na kome je bilo 11 čuvara dok I. nije bilo a isti je dežurao na istom mjestu gdje i on od 7 naveče do 7 ujutro tj. jednu noć on a jednu noć I. G., da je njega zamjenio A. koji je bio mehaničar da je tu uvijek bilo 12 čuvara, da su inače na tom radnom mjestu čuvali krug, čuvali i obilazili stare akumulatore a to je isto radio i P. da je spiskove sačinjavao zamjenik direktora C. O. ,da je i prije njega Ilić bio čuvar.

Svjedok M. Z. je u svojoj izjavi istakao da je zaposlen kod tuženog od 1988. godine do 14. juna 2013. godine kada je proglašen tehnološkim viškom, da je radio poslove kontrolora procesa proizvodnje, da poznaje tužioca, da je bila priča da je dobio otkaz zbog netrpeljivosti između većinskog vlasnika i tužioca, da je tužilac korektno obavljao posao, da je u vrijeme otkaza uvijek bilo 12 uposlenih u čuvarskoj službi jer je

morao neko da bude i na toj poziciji na kojoj je bio tužilac radi obezbjđenja kruga fabrike, da se nije smanjio broj čuvara ni nakon otkaza P., da je I. radio kao obezbjđenje a misli da nije bio prijavljen.

Sud je prihvatio izjave ovih svjedoka kao istinite jer nisu u suprotnosti sa ostalim provedenim dokazima, jer je iz rasporeda čuvara vidljivo da I. G. nije evidentiran na tom rasporedu a ovi svjedoci koji su radili kod tuženog i to V. R. kao čuvar vidjeli su I. G. u toj službi da je redovno radio.

Tuženi u toku postupka nije ovjerenom potvrdom dokazao da I. G. nije obavljao te poslove što je svakako on mogao da dostavi sudu a ne tužilac, (teret dokazivanja tih činjenica je na tuženom).

Tužilac P. P. je u svojoj izjavi istakao da je radio kod tuženog od 1984.godine na raznim poslovima a zadnje radno mjesto je bilo mjesto čuvara gdje je prebačen po kazni jer je došlo do previranja u SDS-u gdje se nisu slagali u nekim stavovima i kada im je bilo zapriječeno to je platio poslom prvi put 2009. godine kao tehnološki višak kada se vlasnik izjasnio da to nije bio razlog nego neposlušnost iz kojih razloga je tražio sudsku zaštitu, vratili su ga na posao a zatim je ponovo dobio otkaz kao tehnološki višak, da je po vraćanju na radno mjesto poslije prvog otkaza radilo 12 čuvara, da je njegovo saznanje da je bio I. G., da se nije smanjila čuvarska površina i moralo je biti 12 čuvara, da nije donešena odluka da se ukida jedno čuvarsko mjesto, da mu nije nudjeno drugo radno mjesto, da ima želju da se vrati na posao jer je dioničar te firme, da doprinosi nisu plaćeni a po ranijoj presudi su ispoštovane obaveze sa platom, da se vratio na radno mjesto 01.04.2011.godine, da je 3 mjeseca bio na godišnjem odmoru, da je primio obavještenje, da su donijeli rješenje o godišnjem odmoru ali je njemu pozlilo i bio je na bolovanju te po dolasku sa bolovanja dobio je otkaz, da je ratni vojni invalid, da može raditi u proizvodnji ako će poštovati njegovu stručnu spremu, da su poslije 01.04.2011.godine došli novi ljudi, da mu je poznato da su neki iz proizvodnje ostali bez posla, da u vrijeme kada je on ostao bez posla niko drugi nije ostao nego tek kasnije, da je po povratku na radno mjesto 01.04.2011.godine bio 13 čuvar u službi, da ih je po 2 bilo u noćnoj smjeni a u danskoj 1, da je I. G. radio i 2011.godine samo ga nisu vodili kao radnika T. i bio na spisku i prije nego je donesena prva presuda, da u vrijeme kada je on dobio otkaz bilo je sve normalno a koliko je čuo od ljudi koji su dobili otkaz da je " sve puklo ", da je dobijao 390 ,00 KM preko računa u banci a ostalo u kešu na blagajni , lični dohodak je bio 570,00KM.

Sud je prihvatio izjavu tužioca kao istinitu izuzev u dijelu visine ličnog dohotka obzirom da je iz finansijske dokumentacije kartona zarade vidljivo da je njegov lični dohodak iznosio 396,70 KM a ne u većem iznosu.

Odredbama čl.73 Zakona o radu Brčko distrikt BIH propisano je da poslodavac može otkazati Ugovor o radu zaposleniku uz otkazni rok koji ne može biti kraći od 14 dana propisan čl. 14 istog Zakona ako je poslodavac pismeno obavijestio zaposlenika o nastanku jedne od sledećih okolnosti i to: da su nastupile privredne ili tehničke okolnosti koje su se negativno odrazile na tog poslodavca i da zbog tih okolnosti nije moguće rasporediti zaposlenika na drugo radno mjesto ili ga obučiti za druge poslove ili da zaposlenik nije više u mogućnosti da izvršava svoje obaveze iz radnog odnosa.

Nadalje odredbama čl. 74 propisano je da poslodavac može otkazati Ugovor o radu bez poštivanja otkaznog roka u slučaju da je zaposlenik odgovoran za teži prestup ili

težu povredu radnih obaveza iz ugovora o radu ili ako je u pitanju zaposlenje takve prirode da ne bi bilo razumno očekivati od poslodavca da nastavi radni odnos sa zaposlenikom (stav 1) a u slučaju prestupa ili povrede radnih obaveza koje jesu ozbiljne ali ne dostižu težinu prestupa iz stava 1 poslodavac će zaposleniku uručiti pismeno upozorenje koje sadrži opis prestupa ili povrede radnih obaveza za koje poslodavac zaposlenika smatra odgovornim i to pismeno upozorenje takodje treba da sadrži i izjavu o namjeri poslodavca da se otkáže Ugovor o radu bez davanja predviđenog otkaznog roka ukoliko ponovi prestup ili povredu radnih obaveza.

U odluci o otkazu ugovora o radu tužiocu čije poništenje tužilac traži navodi se da se Ugovor otkazuje zbog nastupanja privrednih okolnosti koje su se negativno odrazile na poslovanje tuženog radi čega je došlo do smanjenja broja radnika i nemogućnosti raspoređivanja tužioca na drugo radno mjesto sa radnog mjesta čuvara. Tuženi se u odluci poziva na čl. 73 čl.79.80 i 85 Zakona o radu Brčko distrikta BiH.

Nesporno je da je tužilac prije odluke o otkazu ugovora o radu uputio obavještenje tužiocu o nastupanju takvih privrednih okolnosti i da je isto tužilac primio.

Tačno je da Ugovor o radu prestaje i prestankom postojanja radnog mjesta međjutim radno mjesto čuvara kod tuženog nije prestalo a otkaz ugovora prema naprijed navedenoj odluci nije tužiocu dat iz razloga propisanih odredbama čl.72 st.1 tačke 6 nego iz čl.73 st.1 tačka 1 te je u tom slučaju odluka tuženog jasna a kako tuženi nije u toku ovog postupka dokazao da su zaista i nastupile takve privredne okolnosti koje su se negativno odrazile na poslovanje tuženog i usled kojih je bio spriječen rasporediti tužioca na drugo radno mjesto ili obučiti za druge poslove, to sud nalazi da je odluka tuženog koja se osporava tužbom nezakonita, radi čega je i odlučeno ko u stavu 1 presude.

Tuženi nije dokazao da je u skladu sa čl.74 st.2 pismeno obavijestio tužioca kao zaposlenika o eventualnoj povredi radnih obaveza ili prestupu koji su lakše prirode odnosno jesu ozbiljne ali ne dostižu težinu prestupa iz čl.74 st.1.

Odredbama čl 76 Zakona o radu propisano je da ako poslodavac otkazuje Ugovor o radu zbog ozbiljnog prestupa ili kršenja radnih obaveza zaposlenika obavezan je omogućiti zaposleniku da iznese svoju odbranu osim ako postoje okolnosti zbog kojih nije opravdano to očekivati a odredbama čl. 77 u slučaju da se otkazivanje ugovora o radu u smislu čl.75 ospori sudskim putem poslodavac je dužan dokazati postojanje razloga za otkaz.

Dakle u konkretnom slučaju tuženi nije dokazao da je otkaz ugovora o radu dao tužiocu iz razloga prestupa ili povrede radne obaveze kako je to naprijed navedeno.

Ovo jer u vrijeme donošenja Odluke o otkazu ugovora o radu nisu postojale privredne ili tehničke okolnosti koje su se negativno odrazile na tog poslodavca i da zbog tih okolnosti nije moguće rasporediti zaposlenika na drugo radno mjesto ili ga obučiti za druge poslove iz kojim razloga je donesena Odluka o otkazu ugovora o radu tužiocu to odluka tuženog nije u skladu sa Zakonom o radu Brčko distrikta BiH.

Naime tuženi se u toj odluci poziva na privredne okolnosti koje su se negativno odrazile na poslovanje radi čega je došlo do smanjenja broja radnika na radnom mjestu

kurira što ne odgovara stvarnom stanju jer takve okolnosti nisu postojale u vrijeme donošenja odluke.

Naime Zakonom o radu Brčko distrikt BiH (Sl.glasnik Brčko distrikta BiH 19/06 prečišćeni tekst 19/07 i 20/08) propisano je da poslodavac koji zapošljava više od 15 zaposlenika a koji u periodu dužem od 3 mjeseca ima namjeru da zbog ekonomskih, tehničkih ili organizacionih razloga za više od 20% zaposlenika otkáže ugovore o radu, dužan je konsultovati se sa Vijećem zaposlenika a ako nema Vijeća zaposlenika sa svakim Sindikatom koji zastupa 10% ili više zaposlenika tog poslodavca koje konsultacije u smislu odredbi čl.84 Zakona o radu se zasnivaju na aktu u pismenoj formi koju je pripremio poslodavac i započinju najmanje mjesec dana prije davanja obavijesti zaposlenicima o otkazivanju. Istim čl. st.2 propisano je da akt u pismenoj formi koji se dostavlja Sindikatu prije početka konsultovanja sadrži sledeće podatke: razloge otkazivanja ugovora o radu, broj i kategoriju zaposlenih za čije je ugovore predviđen otkaz, mjere ukoliko su moguće pomoću kojih se po mišljenju poslodavca mogu izbjeći neki ili svi predviđeni otkazi, npr. raspoređivanje zaposlenika na druga radna mjesta kod istog poslodavca prekvalifikacija i privremeno skraćivanje radnog vremena, mjere ukoliko su moguće koje bi po mišljenju poslodavca mogle pomoći pomenutim zaposlenicima da nadju zaposlenje kod drugog poslodavca i mjere za koje poslodavac smatra da se mogu poduzeti u cilju prekvalifikovanja radi zapošljavanja kod drugog poslodavca.

U konkretnom slučaju tuženi nije dokazao da je donio takav akt a nesporno je da zapošljava preko 15 radnika (istakao je da ima 180 radnika a da je otkaz dobilo 74 radnika) niti da je uopšte imao program zbrinjavanja viška zaposlenika ili da je bilo kakve aktivnosti započeo mjesec dana prije namjeravanog otkaza tužiocu i drugim radnicima kojima je otkazan Ugovor o radu iz istih razloga.

Nasuprot tome u prvom postupku koji je vođen kod Osnovnog suda Brčko distrikt BiH pod brojem 96 0 Rs 006199 10 Rs presudom od 21.06.2010.godine utvrđeno je da je nezakonita odluka tuženog o prestanku radnog odnosa a u toku postupka iz izjave zakonskog zastupnika tuženog je upravo proizilazilo da privredne okolnosti nisu razlog prestanka radnog odnosa već što je tuženi u dva navrata počinio povredu radne dužnosti zbog čega je ocijenjeno da više ne može raditi kod tuženog.

U ovom postupku tuženi je sumnjao da je pravilno tužiocu otvoreno bolovanje i tražio izjašnjenje nadležnog Odjeljenja za zdravstvo te je potvrđeno da je zaista tužilac bio na bolovanju u periodu od 04.05.2011.godine a da mu je ponovo otvoreno bolovanje od 08.08.do 25.08.2011.godine zbog banjskog liječenja. Tuženi je osim toga isticao i to da je tužilac namjerno odugovlačio i sa otpočinjanjem rada po presudi kao i sa podnošenjem predmetne tužbe međutim tužbu u ovom postupku koja je podnesena 18.10.2012.godine tužilac je podnio u zakonskom roku od 3 godine od dana kada je došlo do povrede prava tužioca shodno odredbama čl .88 st. 4 Zakona o radu Brčko distrikta BiH.

Tuženi je tužiocu rješenjem o korištenju godišnjeg odmora od 31.05.2011.godine nakon obavještenja o privrednim okolnostima utvrdio pravo na godišnji odmor za 2009. 2010 i 2011. godinu u trajanju od po 18 radnih dana koji će koristiti od 01.06.2011. godine do 15.08.2011.godine suprotno odredbama Zakona o radu.

Naime shodno odredbama čl. 32 Zakona o radu Brčko distrikta BiH zaposlenik ima pravo na plaćeni godišnji odmor u trajanju najmanje 18 radnih dana koji odmor se shodno čl. 35 može koristiti u jednom ili više dijelova a vrijeme dijela korištenja

godišnjeg odmora odobrava poslodavac. Shodno odredbama 36 st.2 zaposleniku se ne može uskratiti pravo na godišnji odmor niti mu se može isplatiti naknada umjesto korištenja godišnjeg odmora a niti se zaposlenik može odreći prava na korištenje istog (st.1).

Stroga je tuženi suprotno odredbama Zakona o radu odredio godišnji odmor tužiocu u 2011.godini za prethodne dvije godine 2009 i 2010-tu iz čega proizilazi da godišnji odmor u tim godinama nije koristio što shodno odredbama čl. 111 st. 1 tačke 12 predstavlja prekršaj. Dakle ovim rješenjem tuženi je mogao samo odrediti godišnji odmor za 2011.godinu i omogućiti tužiocu korištenje tog godišnjeg odmora izvan bolovanja koji nije mogao zahtijevati da tužilac prekine jer o tome odlučuje Zdravstvena ustanova u skladu sa zdravstvenim stanjem tužioca i potrebom za liječenjem. Tuženi je ratni vojni invalid sa invaliditetom od 80% što je utvrđeno iz Rješenja Ministarstva rada i boračko invalidske zaštite od 17.3.2003.godine te stoga očigledno ima zdravstvenih problema što je potvrđeno i iz Uvjerenja Odjeljenja za zdravstvo i ne može se njegovo bolovanje smatrati pogrešnim i zloupotrebom od strane tužioca , a to nije utvrđeno ni u drugom postupku (disciplinskom ili eventualno krivičnom postupku, niti u ovom postupku).

Tuženi je dostavio kao dokaz zapisnik sa vanredne sjednice Skupštine tuženog OPU – 2016 /11 od 01.11.2011.godine na kojoj je donesena odluka o saglasnosti o zajedničkom ulaganju tuženog i dioničkog društva iz Š. "IQ P." i zapisnika sa 7 redovne sjednice od 26.06.2012.godine koje ne utiču na odluku u ovoj pravnoj stvari obzirom da se odnose na period nakon otkaza ugovora o radu tužiocu a i ne potvrđuju da je došlo do privrednih okolnosti koje navodi tuženi. Nisu relevantne ni činjenice da je tuženi predao Policiji distrikta oružje (6 pištolja) na uništenje jer čuvarska služba još postoji u kojoj je i tužilac bio čuvar a da li su nosili oružje nebitno je za odluku o tužbenom zahtjevu tužioca.

Kako je sud našao utvrđenim da nije bilo privrednih ili tehničkih okolnosti koje su se negativno odrazile na tuženog i zbog kojih je moguće otkazati Ugovor o radu u skladu sa čl.73 Zakona o radu Brčko distrikta BiH, niti postoje okolnosti iz kojih proizilazi da je tužilac počinio prestup ili težu povredu radnih obaveza za koje je odgovoran u smislu čl.74 Zakona o radu to sud nalazi utvrđenim da je tužbeni zahtjev tužioca osnovan. Odredbama čl. 88 st.2 Zakona o radu propisano je da ako zaposlenik smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo može zahtijevati od poslodavca ostvarivanje tog prava a u skladu sa st. 4 istog člana može podnijeti tužbu sudu u roku od 3 godine od dana kada je došlo do povrede prava.

Da bi tuženi donio odluku o otkazu ugovora o radu zbog naprijed navedenih razloga tj. zbog ekonomskih, tehničkih ili organizacijskih razloga (tkz. poslovno uslovljeni razlozi) moraju da postoje opravdani razlozi za takav otkaz a u radnom sporu pred nadležnim sudom cijeneći da li je otkaz zakonito dat i da li postoje opravdani razlozi za to, sud ne može ostati samo u sferi ocjene zakonitosti prestanka radnog odnosa odnosno otkaza već mora ulaziti u njegovu socijalno gospodarsku pa i profesionalnu svrhovitost, dakle moraju postojati promjene koje su se desile u pogledu veličine, kapaciteta i ekonomskog stanja poslodavca što u konkretnom slučaju se nije dogodilo a što je potvrđeno kroz provedene dokaze, posmatrajući period prije i poslije otkaza.

Kako sud nalazi utvrđenim da je Ugovor o radu otkazan Odlukom o otkazu ugovora o radu od 30.08.2011.godine koja je donesena suprotno navedenim zakonskim

odredbama odnosno ista je nezakonita to je usvojen tužbeni zahtjev tužioca (stav 1) i poništena navedena odluka. Nije dovoljno samo obavijestiti radnika o privrednim okolnostima koje negativno utiču na poslodavca nego da su te okolnosti i stvarno postojale ali u vrijeme otkaza ugovora o radu , to tuženi nije dokazao u ovom postupku.

Odredbama čl. 81 st.2 Zakona o radu propisano je da ako sud utvrdi da je otkaz nezakonit može poslodavca obavezati da vrati zaposlenika na poslove na kojima je radio ako zaposlenik tako zahtijeva, te obavezati da isplati zaposleniku naknadu plate, naknadu štete i otpremninu na koju ima pravo u skladu sa Zakonom i Kolektivnim ugovor i Pravilnikom o unutrašnjoj organizaciji.

U konkretnom slučaju otkaz Ugovora o radu je nezakonit te je predmetna Odluka ništava ne proizvodi pravno dejstvo to je tuženi dužan vratiti tužioca u radni odnos na radno mjesto radnika čuvara na koje je raspoređen Ugovorom o radu od M-48 od 15.05.2006.godine i rješenjem M-48 od 24.06.2008.godine.

Tuženi je dužan tužiocu isplatiti naknadu plate u periodu od nezakonitog otkaza 13.09.2011.godine pa do povratka tužioca na radno mjesto i to u iznosu od 396,70 KM mjesečno koliko je iznosio lični dohodak tužioca prije otkaza, kao i da uplati sve pripadajuće zakonske poreze i doprinose u istom periodu.

Sud je obavezao tuženog da u korist tužioca uplati poreze i doprinose i za period 01.04.2011.godine do 13.09.2011.godine obzirom da ni te doprinose tuženi nije platio za tužioca a u toku postupka nije pružio dokaz da su isti u međuvremenu uplaćeni.

Tužilac traži da tuženi uplati doprinose iz radnog odnosa u korist nadležnih Fondova Penzijsko-invalidskog i zdravstvenog osiguranja za period 01.04.2011 do 13.09.2011.godine i do vraćanja na posao.

Odredbama čl. 81 st.1 Zakona o radu propisano je da je poslodavac obavezan da isplati zaposleniku naknadu plate i prizna sva ostala prava kao da je radio do isteka otkaznog roka, a shodno čl.88 st.1.dužan uplaćivati socijalne doprinose odgovarajućim institucijama.

Stoga je tuženi dužan na ime tužioca uplatiti doprinose iz radnog odnosa kod nadležnih Fondova penzijsko – invalidskog osiguranja za navedeni period kako počev od 01.04.2011 do 13.09.2011.godine u kom periodu je radio po ranijoj odluci suda nakon vraćanja na posao, tako i počev od 13.09.2011.godine pa do vraćanja u radni odnos koji bi bili uplaćivani da nije došlo do nezakonitog otkaza ugovora o radu.

Tužilac je legitimisan da traži uplatu doprinosa u korist nadležnih Fondova kako bi zaštitio svoja prava a pogotovo u situaciji kada nadležni Fondovi ne preduzimaju mjere za naplatu takvih doprinosa od poslodavaca što je opštepoznato (što je i stav Ustavnog suda izražen u presudi AP 311/04 od 22.04.2005.godine i presudi Apelacionog suda Brčko distrikt BIH 097- 0 - Gž -07-000431 od 17.01.2008.godine). Pri tome sud nije opredijelio visinu dosude jer kod ustanovljene obaveze tuženog da izvrši uplatu spornih

doprinosa za određeni period naveden u izreci presude njihovu visinu obračunava nadležni Fond u okviru djelokruga svojih poslova u skladu sa zakonom.

Obzirom da je utvrđeno da tuženi u spornom periodu nije uplaćivao doprinose nadležnim Fondovima za tužioca to je sud obavezao tuženog da te doprinose uplati nadležnim Fondovima (a ne tužiocu), a shodno odredbama čl. 81 st.2 tačke 1 Zakona o radu Brčko distrikt BiH. Tuženi nije dokazao da je doprinose u međuvremenu platio te ukoliko jeste svakako da neće biti potrebno ponovo uplaćivati.

Radi izloženog odlučeno je kao u izreci presude.

Odluka o troškovima postupka zasniva se na odredbi člana 119 stav 1 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH obzirom da je tužilac uspio u sporu. Sud je dosudio i zakonsku zateznu kamatu na troškove postupka obzirom da se radi o dospjelom novčanom potraživanju shodno odredbama čl. 277 i 324 ZOO.

Troškovi se odnose za sastav tužbe u iznosu od 175,50 KM, zastupanja na pripremnom ročištu 17.09.2013.godine 175,50 KM, zastupanje na glavnoj raspravi 7.10., 20.3. i 8.05.2014.godine po 175,50 KM ($\text{vsp.} 47760,40 \text{ KM} = 50 \text{ bodova} \times 3 \text{ KM} + 17 \% \text{ PDV po preduzetoj radnji}$) taksu na tužbu 100,00 KM i taksu na presudu 100,00KM što ukupno iznosi 1077,50 KM(po Zakonu o sudskim taksama Brčko distrikt "Sl.glasnik Brčko distrikta broj 5/01 i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u F BiH "Sl.Novine F BiH" 67/02).

PRAVNA POUKA

Protiv ove presude dozvoljena je žalba
Apelacionom sudu Brčko Distrikta BiH
putem ovog suda, a u roku od 15 dana
od dana prijema prepisa iste.

S U D I J A
Perić Mara